

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ της 23 Φεβρουαρίου 1851.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ.

[Συνέχεια Αριθ. 9.]

Μελά Χριστού

1059. Κων σταντένιος Γ'. δ' Α ει γιούθετος, εύτείνης και λόγιος ἀνήρ. Επὶ τούτῳ Ισαάκιος ὁ Κομνηνός παρήγετο τὴν κύνηκρατος. καὶ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Δούκαν τῷ 1060 καὶ ἔμανασεν εἰς τὸ ἐν Βυζαντίῳ μυναστήριον τοῦ Στουδίου.

1064. Τι ώάννης Η. ὁ Ξεφιλίνος, Τσαπλίσσοντος, πρόνυν Συρραμπικὸς καὶ ἔπειτα μοναχὸς ἐπὶ τοῦ Ολύμπου τῆς Βιθυνίας, ὅπου ὑπέργον τότε πολλὰ μοναστήρια. Σφρός αὐτὴρ καὶ συγγραφεῖς πολλῶν ἐκδηλώσασται καὶ συνταχμάτων καὶ λόγων, ἡδελφός τοῦ τοῦ φίλου μονάρχου συντάκτου τῆς θωζουλείης ἐπι πομπῆς τῶν Διεννονοῦ Ιστορικῶν βιβλίων. Επὶ πούτου τῷ 1067 ἀποθνήσκει Διούκας ὁ αὐτοκράτωρ καὶ θαυμαίνει οὐεζυγος αὐτοῦ Εὐδόκια μετὰ τῶν τέκνων, οἵτις μετ' ὀλίγην συζευγή τα Ρωμανὸν τὸν Διογέτην ἡ τηγόρευσεν αὐτὸν βασιλέα τῷ 1098 καὶ πούτου πάλιν εἰς τὸν πρώτην ηγετητὸν τυράλον ἔξαρσθεν τα διεδέχθη ὁ τοῦ Διούκα μῆτρα Μαγαῆλ ὁ Παραπονάκης τῷ 1075.

1075. Καστρᾶς Α. μοναχὸς, ἀνθρωπος θεοτεῖνος καὶ δύκας τοῦ οὐρανοῦ. Οὗτος ἐστείλειν αὐτοκράτορα Νικηφόρον τὸν Βατανάτην, θυάτερον τοῦ θεού τα Μηγαῆλ πανδηνεῖ ἔξαρσθεντος καὶ τρεμούντον μοναχούς τῷ 1078, ἐπειδὴ θεάσκητερως ἦν Ἐφέσου καὶ παλαιὸν μοναχοῦ. Άλλακις μετὰ τηρετικῶν ἔκπλακτων τοῦ θεοῦ-

Μετὰ Χριστοῦ.

νου καὶ ὁ χρηστὸς Βοτανειάτης, καὶ ἀναγορεύεται αὐτοκράτωρ ἀνὴρ ἀξιόλογος δὲ πολλὰς αὐτῷ στρατηγικὰς καὶ Βασιλικὰς ἀρετὰς, Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός, πατήρ τῆς σοφῆς Άννης, τῆς Κομνηνῆς ἐπιλεγομένης, οἵτις συνέγραψε τὴν Ἀλέξιαν, τοῦτοστιν ἱστορίαν τῆς Βασιλείας τοῦ ἐνδέκανου πατρὸς αὐτῆς. Επὶ τοῦ Ἀλέξιου τούτου, ὑποκινθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ κατά τινας, ἐγένοντο οἱ πρώται τῶν Λατίνων σταυροφόροι κατὰ τῶν Σαρακηνῶν τὸν Κρατούντων τῆς θερουσαλήμ, ἐν ὄνόματι δὲ καὶ πρὸς τὴν συμφέρον τῆς τοῦ Βυζαντίου αὐτοκρατορίας, εἰς ἣν ἀνήκου ὁ ἄγιος ἐπένειος τόποι. Άλλ' ὅμως οἱ Σταυροφόροι οὗτοι, Βρεβαρώτερι τότε καὶ ἀπιστότεροι τῶν Σαρακηνῶν, ὃ μόνον ἡθέτησαν τὴν πρότην τῶν ἐκστρατειῶν τούτων ἐπαγγελίαν κακώσαντες καὶ, ὡς εἰπεῖν, σταυρώσαντες τοὺς εἰρηνεῖς τόπους τῆς Ορθοδόξου Ἀνατολῆς, καὶ κοτασγόντες τὴν θερουσαλήμ ὡς ὕδων αὐτῶν κτημά καὶ ἐντρύφημα ἔναντί τους περὶ τούτων ἀπαιτήσεων καὶ διαμαρτυρήσεων τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ νομίμου χωράρχου τῶν τόπων αὐτῶν, ἀλλὰ ὑπεσεβούρευν περὶ τῆς Μικαελίτης αὐλῆς Βατανατηνούς καὶ αὐτὴν την κατοκράτορικην, πάγκουστην πανταγόθεν πολλαχοῦ; Ήποθέτησεν περὶ τοῦ Βατανατηνοῦ λαών, ἀντέχουσσεν ἄμμον καὶ τερροκῶν κατὰ πάνταν δύο τῆς οὐκείας αὐτῆς αὔτετης, ἀγαθοῦ προκύπτουσσος ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τῆς ψιλοτεκνηκῆς πότεσσας. Μετὰ δὲ τὴν πρώτην τοῦ αὐτοκράτορος Μικαελίτου τοῦ Βοτανειάτου δύσκλεψουν πο-

Μετὰ Χριστοῦ.

ραιτεῖται καὶ ὁ στέψας κύτον Πατριάρχης Κομδᾶς.

1081. Εὐ σεράτιος ὁ Γαρίδης, μοναχὸς ἀγράριματος καὶ μωροπόνηρος, κολακευόμενος καὶ ὑποκινούμενος κρυφίως ὑπὸ τῆς πολυμηχάνου Παπικῆς αὐλῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐσώθεις μετὰ τριετίαν.

1084. Μεκόλαος Γ'. ὁ Γραμματικὸς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ ἀσκητικὸς, ποιμάνας τὴν ἐπικλησίαν Θεοφιλῶς μέγει τελευτῆς, 27 ἔτη. Ἐπὶ τούτου ὁ ἀυτοκράτωρ Ἀλέξιος κατέστησε πάλιν τὰ Ορφανοτροφεῖακαὶ Διτσακαλεῖα, κοσμῶν πολλαχῶς καὶ ώφελῶν τὴν ἐπικράτειαν καὶ ὅσον συνεχωρουμενότερον μετά τριετάς.

1111. Ιωάννης Θ'. ὁ Αγαπητὸς, ὁ τοῦ Χαλκηδόνος [ώς εἰκείνοις ἀνέψιος] ἐπίτελεγχόμενος. Σεμνότατος καὶ λίγιος ἀνὴρ καὶ τῆς ἔκκλησιας καὶ τῆς ἔξω παιδείας μέτεχε. Οὗτος ἔστεψε τὸν Κομνηνὸν Ἰωάννην (τὸν καὶ Κελούωχόντην διὰ τὸ γρηστὸν τοῦ ἡθούς ἐπονομασθέντα), διάδοχον γενόμενον τοῦ πατρὸς Ἀλέξιου τοῦ Κομνηνοῦ, τελευτήταντος τῷ 1118. Ο Πατριάρχης οὗτος συνέγραψε καὶ ἡγίκος παρανέσεις ἀξιολόγυς.

1134. Λέων ὁ Στυππῆς ἡ Στοιχηπῆς, ποιμάνας ἡσύχως τὴν ἐκκλησίαν.

1143. Μηχανᾶλ Β'. ὁ Κουρκούας, μοναχὸς οὖσείτης, ἀνθρωπὸς παιδείας ἐγκρατῆς καὶ περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν ἀκριβέστατος. Σώζεται τούτου Συνοδικὸν διάταγμα κατὰ Νήφωνος ποῦ αἱρετικοῦ. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου ἀποθκηγόντα τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην διελέγεθη ὁ νιός αὐτοῦ Μανουὴλ ὁ Κομνηνὸς τῷ 1143. Ο δὲ Πατριάρχης, διοικήσας τὴν ἐκκλησίαν 3 ἔτη παραιτεῖται.

1146. Κοσμᾶς Β'. ὁ Αἴγινάτης, ὁ καὶ Αἴτικὸς ἐπονομαζόμενος, ἀνὴρ ὀλίγον λόγιος, κόσμιος δὲ καὶ φιλάρτεος καὶ ἀλεήτης, ἔξωσθεις μετὰ 10 μῆνας ὡς ἔχων ὀμοτράπεζον τὸν αἱρετικὸν Νήφωνα, τὸν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μηχανᾶλ ἀφορισθέντα καὶ συννατεῖλόντων μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐναντίον τῶν κατακραυγῶν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν συμβούλων τοῦ ἀυτοκράτορος, μετὰ τὴν ἔξιωσιν τοῦ Πατριάρχου τούτου ἔμεινεν ἡ ἐκκλησία χηρεύουσα ἄλλους 10 μῆνας.

1147. Νικόλαος Α'. ὁ Μουζάλων, [ἐπιφανοῦς ἐν Βιζαντίῳ οἰκογενείᾳ ἐπίθετον], πρών Κύπρου ἀρχιεπίσκοπος παρητημένος, παρατηθεὶς καὶ τῇ Πατριαρχίᾳ μετὰ 3 ἔτη καὶ τινας μῆνας.

1151. Θεόδοτος Β'. ἡ κατά τινας Θεόδο-

μετὰ Χριστοῦ.

τοις, πρώην Ἡγούμενος ἐν τῷ μογῆ τῆς ἀγίας. Ἄναστρας, ἀσκητικὸς ἀγήριος τὸ ἥθος τραχὺς καὶ αὐστηρός. Θέου καὶ οὐτις ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου μετὰ τριετίαν.

1154. Νεόφυτος Α. ὁ Ἐγκλειστός εἰστος ἐπιλεγόμενος, ἐκ τῆς μονῆς τῆς Εὐεργέτειος, ἀποθανὼν μετά τινας μῆνας.

Κωνσταντίνος Δ'. Αειχούδης διάκονος (Χλιαρῶν διάκονος). ἀποθανὼν μετὰ 2 ἔτη.

1156. Λουκᾶς ὁ Χρυσοβέργης, ἔνδοξος ἀγήριος καὶ σοφὸς τὴν θείαν καὶ τὴν Ἑλλάδαν καὶ παιδείαν. Τούτου σωζούται πυλλὰ θεοπίσματα Συνόδικη, πλήρη συνέσεως καὶ ἀκριβείας τῶν θείων Κανόνων. Διαπρέψας δὲ ἐν τῇ Πατριαρχείᾳ ἔτη 13 καὶ μῆνας 4 τελειώτα.

1169. Μιχαὴλ Γ'. ὁ ἔξι Αγγείλος, ὑπατος τὸν φιλοσύφων ἐπονομαζόμενος, ἀνὴρ σοφός καὶ πολυμαθής. Τούτου τὴν παιδείαν εὑρήμισε καὶ Μηχανᾶλ ὁ Ψελλός προσφωνήσας εἰς αὐτὸν τὸ περί γεωσοποιίας αὐτοῦ πονημάτιον. Εξέδωκε δὲ καὶ δι Πατριάρχης οὗτος πολλὰς διατάξεις καὶ κοσμήσας τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον τῆς ἐκκλησίας 8 ἔτη καὶ μῆνας 2 ἀποθυγόσκει. Επὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου ἔγραψεν ὁ τότε Ρώμης ἐπίσκοπος Ἀλέξινδρος ὁ Β'. τῷ 1176, ἐπιστολὴν περὶ τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ τὸν Κομνηνόν, περὶ ἄλλων τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἄμα διεγείρεων αὐτὸν κατὰ τοῦ Δυτικοῦ αὐτοκράτορος Φρεδερίκου. Ἀλλ' ὁ Μανουὴλ γινώσκων τί εστι Πάπα, κατὰ μὲν τοῦ Φρεδερίκου δὲν ἐκινηθεὶς, συγκατένευσεν ὅμως εἰς τὴν περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν πραγματείαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπερ ὁ δολομήχανος Πάπας ἀπέργυε πᾶλιν.

1177. Χαρίτων, μοναχὸς ἐκ τῆς μονῆς τῶν Μαγγάνων, ἀποθανὼν μετὰ 1 ἔτος καὶ 2 μῆνας.

1178. Θεόδοτος Α. ὁ Βοραδιώκτης, Αντιοχεὺς, μοναχὸς ἐκ τῆς Βουνοῦ τοῦ Ἀγίου Αὔξεντίου, ἀνὴρ ἀσκητικὸς, καὶ πρόμαχος τῆς εὐσεβείας θερμότατος. Ἐπὶ τούτου ἡμέρας καὶ διλαμπρὸς καὶ σοφώτατος Εὐστάθιος Θεοταλονίκης ἐπίσκοπος, ὁ ἀοιδόμυος τοῦ Ομπρεοῦ Σχολαστής. Αποθανόντα δὲ τὸν αὐτὸν κράτορα Μανουὴλ διαδέχεται ὁ οὐδὲς αὐτοῦ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ὁ Πορφυρογέννητος τῷ 1185, ἔτη νέος ὀν, ὑφοῦ καὶ παρανόμως ἐξοριζεῖς ὁ Θεοδόσιος, πάλιν ἐπανῆλθε. Μετ' ὀλίγον δὲ πνίξας τὸν Ἀλέξιον λαμβάνει τὴν αὐτοκρατορίαν τῷ 1183 Ἀνδρόνικος ὁ Κομνηνὸς, ὁ Τύρανος ἐπιλεγόμενος, ἄλλος Νέφων χριστίανος. Τούτου τὰς ἀμοτάτας πράξεις ματησας ὁ Πατριάρχης Θεοδόσιος παρατείται

καὶ ἀπελθων κατεβίωσεν ἐν Τερεβίνθῳ [χυδρίστι Ἀντεροβίθῳ], νησιῶν τῆς Προποντίδος, παρακειμένῳ εἰς τὴν Δημόνησον [Πρίγκιπον].

1184. Βασίλειος Β'. ὁ Καματηρὸς, χαροφύλαξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, κόλαξ τοῦ τυράννου Ἀνδρονίκου. Ἐπαυσέ δὲ τὸν Ἀνδρόνικον τυρχνύσσεντα τύραννον; ἄλλος Ἰσαάκιος Ἅγγελος ὁ Κομνηνὸς καὶ ἔβασιλευτεν αὐτὸς τῷ 1186. Ἐδίωξε δὲ καὶ τὸν Καματηρὸν Βασίλειον καὶ ἄλλους αὐτοῦ διαδόχους παραβάνων ἀλέρημας τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐτάξιαν.

1186. Νικήτας Β'. ὁ Μοντάνης, Σκηνέλαριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὑπέργρως, ἐκθρησιθεὶς καὶ οὗτος μετ' ὅλιγον ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰσαάκιου, ὑποκινουμένους τὰς ἀθεμιτουργίας παύται, τεχνήνετος ἐκ Δύσης.

1190. Λεόντιος ὁ Ἀσκητὴς, ὁ καὶ Θεοτοκίτης, ἡγούμενος τῆς ἐν Αἴγεντίῳ μονῆς τῶν Ἁγίων Αποστόλων, σεβασμιώτατος ἀρχοκαὶ κυβερνήτης ἱεράτατης. Ἄλλὴ καὶ τὸν μετὶ 7 μῆνας ἀπικόλλει ὁ αὐτὸς κύριος τῷτορ.

1195. Δοῦιθος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, τὴν πατρίδα Βενετοῦ, διάθεδοκε, ἀσκητεῖταις πρότεον ἐν τῇ μονῇ τοῦ Στουδίου, προτικηθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν τῷ Ἐκκλησίᾳ θρόνον κατὰ μετάθεσιν. Ἄλλὴ μετ' ὅλιγον ἀποκηρύγγεται ὑπὸ τῶν ἥργεοτειν ὁ Δοσιθεός, ὃς ἐπιβίτης ἀλλοτρίαις Ἐκκλησίαις, (ὅπερ ἀσυγγίγρητον κατὰ τοὺς Κανίνχας) καὶ τέλος καθίσταται διώκεται μετὰ 1 ἔτος καὶ 6 μῆνας.

1193. Γεώργιος Β'. Εἰφιλήνος, σεβάστης οἱ καὶ λύρης ἀνήρ. ἐκτὸς τούτου τυρδώσας καὶ κατακλίσας, εἰς εἰρήτην τὸν Φασικίνον ὁ γῆστρις αὐτῷ πλειστός. Ἀλέξιος ἡ Ἅγγελος ὁ Κομνηνὸς ἔβασιλευσεν αὐτὸς τῷ 1195, τρυφῶν καὶ σπαταλῶν ἐν ἀστωταῖς, ἔως οὐκ κατεργάνεται καὶ τούτον ὁ τὸν Φασικίον μίσος Ἀλέξιος ἡ Δ'. ὁ ἀνεψιός τῶν θείων, ὑποκινούμενος ὑπὸ τῶν Ακτίνων καὶ διὰ τὴν συμποζίοντος αἰτῶν ἀναγράψαται τῷ 1203. Τούτουν δὲ πάλιν ἐπικείν οἱ Λαζαρίος Ε', ὁ Δούκας, ὁ β'. Ερνέστος καὶ τὴν φυγὴν καὶ τὴν ἐπιστροφήν Μούρσουρλος μίνας 70 ἡμέρας βρισκεύσας, καὶ συγέδον ἐγκαταλεπτὸν ὁ Ἀθηναῖς τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν πρωτεύουσαν ἔργατον προγειρόν εἰς τῶν παρακρανεύοντας ἐπὶ τούτῳ θεοφίλους Φράγκους, Γάλλους, Βενετούς καὶ ἄλλους Ακτίνους τῷ 1204. Οὕτως οἱ τεροὶ τὸν Ηπέταν πανθρόγυμα καὶ ἀστυνείδητον γούστιανοί, ἀποσχισθέντες ἀπὸ τῆς Οὐθωδίδου Ἐκκλησίας καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ καταβάλωσι τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου διὰ τῆς δυνάμεως, ἐπέτυχον τοῦτο παραστρεψόντες διὰ τοῦ θέλου καὶ τῆς διακρέσεως, ὑπολευθύνοντες τὸ πα-

λαιδὸν παράδειγμα πῶν Ῥωμαίων πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Αὐτὸς τοῦτο πράττουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ σῆμερον ἐπιβουλεύμενοι πᾶν Ἑλληνικὸν δίκαιον καὶ συμφέροντας ἄλλον τρόπον. Άς γῆναι ὅμως ὑπερβέβαιος ὁ Παπιστόλος, ὅτι τὸ κράτος τοῦ φύδους καὶ τῆς ἀδικίας, δὲν εἶναι στερεὸν καὶ παντοτινόν, καὶ ὅτι δυσον καὶ ἀν πολεμηθῆ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ὁ νοῦς, ἐπὶ τέλους νικᾷ.

(κατόπιν).

ΠΕΡΙ ΦΥΓΩΝ.

Mὴ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν ἡμῶν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς πράγμασι μετ' ἐμπειρίας ἐπιμέλειαν. Αἰσχυ-

Οἱ Ἀπειροτέλειος δημιουργὸς, ὁ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ποιήσας, ἀπεκάλυψεν εἰς μόνον τὸν ἀνθρωπὸν τὰς θείας αὐτοῦ βουλήσεις μεταξὺ δὲ τῶν ἀπέριων δημιουργημάτων αὐτοῦ μόνος ὁ ἀνθρωπὸς ὑπερέχει ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς κλάσεις τῶν ζώων, δυνάμενος νὰ ἀντεικονίσῃ τὰς ιδέας του, προτέρημα τὸ ὅποιον γρεωστεῖταις τὴν ἐπιφύσην τοῦ νοός του. Ἡ φύσις ἡ προσπίπτουσαί την αἰσθητὸν ἡμῶν εἶναι τοῦ Θεοῦ ἔκφρασις, αὐτοῦ τοῦ ιδίου ἀποκάλυψις. Ἐὰν στρέψωμεν τὰ δημιατά μας καὶ θεωρήσωμεν τὰ πέριξ ἡμῶν, εἴτε ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, εἴτε εἰς τὰς ἀγκαλίες τὸν ὑδάτην ἐκτάσεις, παντοῦ δημιουργήματα θέλομεν ιδῆν. Οἱ θεωρῶν τὰ ὄγρανικά καὶ τὰ μὴ ὄγρανικά, γνωρίζει τὸν πλάστην του. Όλα τὰ τῆς φύσεως εἶναι τακτικά καὶ κανονικά, παντοῦ βλέπομεν νομιμότητα, καρονικότητα, παντοῦ δείγματα τῆς θείας καταγωγῆς. Τὸ φυτὸν τακτικῶς καὶ κανονικῶς στολίζεται, γονητεύει, καὶ θαυμαζεται διὰ τὸ κάλλος του καὶ ἐκπλήκτει τὴν ὄφασιν τηρῶν, διὰ τὰς πονηρὰς αὐτοῦ καὶ κανονικὰς μεταβολὰς· καθ' ὅτι διόπου τάξις ἔκει καὶ στολισμὸς καὶ ὅπου στολισμὸς ἔκει καὶ ὥραιότης.

Οἱ φυτοκόγοι διὰ τὰ σώματα τοῦ πλανήτου μάς διαιρεσαντες οἱ βασιλεῖς τὸ τῶν ὄρυκτων, τὸ τῶν ζώων, καὶ τὸ τῶν φυτῶν.

Τοι βασιλείον τῶν φυτῶν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ τῶν διηκτῶν, καὶ προσεγγίζεταις τὸ τῶν ζώων, μὲ μικρὰς τινὰς διηφοράς. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζωάρμοιαζουσι πάντας ὡς πρὸς τὴν γέννησιν, ητοις γίνεται ή δι' ἐμβρύου, ή δι' αὐτούερισμού, ὡς πρὸς τὴν τροφήν, ὡς πρὸς τὴν ἀναπνοήν, ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν, ή τὴν θάνατον. Υπερέχουσι δὲ τὰ ζῶα ὡς πρὸς τὰ φυτὰ κατὰ δύο στρατικὰς διηφοράς, τὴν αἰσθησιν καὶ τὴν κίνησιν.

Τὰ φυτὰ εἶναι ἀρχαιότερα τῶν ζώων. Αἱ ὑπὲρ τὸν σοφῶν ἀνδρῶν γενόρενται θεομέρεια γαστολογικοὶ ἀνακαταλύψεις ἀπέδειξαν ὅτι τὰ ζῶα καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀνθρωπὸς εἶναι πολὺ μεταγενέστερος τῶν φυτῶν, ἐπειδὴ οἱ γαστολύγοι εὑρον εἰς θιάφροτα στρώματα, καὶ εἰς θιάφροτους ἐπιφραντεῖς τοῦ πλανήτου μας τεράγγια